

LIBRIS

We know
books

ALEXANDRU BOGDAN GEORGESCU

AM VENIT PE TOBOGAN

și alte povestiri rostogolite

E I K O N

București, 2026

Cuprins

Am venit pe tobogan!	8
Frumoasa de ciocolată și bestia de piatră	15
Mingea cu mustață	26
Verde mult	30
Sticlele din care nu bei suc	36
De-a v-ați ascunselea	43
Turtă dulce	48
Acadeaua, nasul și minciuna	56
Păianjeni mici, păianjeni mari	62
Cei trei tărnuți și purcelul	67
Omul cu un ochi de floarea soarelui	74
Roz	84
Picioruț și Picioruță	89
Deget în nas	97
Calul Troian din Țara de Nicăieri	103
Tamara și broscuța	116
Origami cu plantă agățătoare	121
V de la vanilie	127
Lupămicroscoptelescop	143
Când se pierde o jucărie	156
Caca mult, caca peste tot	163
Inorogul cu baloane	175
Zâne rele care aduc vise urâte	180
Tu	190

Am Venit Pe Tobogan!

*Despre toboganul din curtea Tamarei pe care tati l-a pus
într-o zi de vară*

în piscina gonflabilă spartă de pisici cu ghearele.

Pe tobogan, Tamara aluneca direct în apă.

IDEEA Tamarei:

un tobogan uriaș care să ducă din parc la
ea acasă și pe care se dau Tamara, mami,
tati și colegele de grădiniță, Eva și Sonia

Eu mă numesc Tamara.

Mă numesc Tamara și locuiesc pe planeta Pământ.

Unii spun că pământul e rotund, ca o minge puțin turtită. Alții că e plat ca o farfurie, o farfurie cu dealuri și munți și râuri în loc de cartofi și carne și sos. Chiar am făcut o poezioară:

Pământul e plat

Ca o farfurie,

Ca o pălărie

Pe care tocmai

Te-ai așezat.

Alții spun că pământul stă pe spinarea unor elefanți care stau pe carapacea unei broaște țestoase care stă pe altă broască țestoasă și tot așa.

Dar eu vă spun că pământul arată mult mai ciudat de atât: un tobogan, asta-i forma lui, un tobogan uriaș care se termină într-o piscină mare plină cu apă. De asta se și numește planeta albastră.

Buuun! Ăsta-i pământul. Eu sunt Tamara. Ea e mami. El e tati. Ea e Sonia. Ea e Eva. Sonia și Eva sunt colegele mele de grădiniță și prietenele mele. Odată, când plângeam, Eva mi-a dat un lăntșor cu medalion. Iar ele sunt pisicile mele, Olivia și Dorothy.

Nimic mai simplu și mai normal, veți spune. Dar v-ați întrebat vreodată cum am ajuns să ne întâlnim? Ei bine, aici lucrurile devin foarte, foarte complicate.

Eu sunt Tamara și locuiesc pe Pământ, dar nu a fost de la început așa. Pământul este o planetă care se învâрте în jurul unei stele numită „Soare”. În jurul Soarelui, se învâрте și alte planete: Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun și Pluto (Pluto e o planetă pitică). Soarele și planetele care se rotesc în jurul lui se numesc împreună „sistemul solar”.

Sistemul solar este un parc de distracții, un orașel al copiilor, deși nu sunt doar copii pe-acolo. De exemplu, Mercur e ca o trambulină pe care sari. Nu poți sta mult, pentru că e prea aproape de Soare și te frigi.

LIBRIS

We know
books

Marte e o groapă de nisip roșu în care te joci cu lopățele și greble și forme. Din când în când, câte un motan vagabond face caca acolo și îl îngroapă. E tare neplăcut să dai de el când faci castele de nisip.

Saturn este un carusel cu multe inele. Te învârti, te învârti, ametești și oricând te poate arunca afară.

Pluto, piticul, e un balansoar. Când sus, când jos, te poți trezi căzând cine știe unde, dincolo de sistemul solar.

La fel și celelalte planete, nu vă mai povestesc despre toate pentru că v-ați făcut o părere. Despre Pământ v-am spus deja.

Ce de lume mai umblă prin sistemul ăsta solar! Ce de lume! Parcă ești în orașelul copiilor din București duminică. Stai la coadă la jocuri și abia dacă apuci o vată de zahăr și un porumb fiert.

Ce înghesuială! Și nimeni nu cunoaște pe nimeni. Dacă, de exemplu, te apropii de cineva, întindeai mâna și spuneai: *Pe mine mă cheamă Tamara. Mă bucur să te cunosc!*, acel cineva ridica din umeri, nu spunea nimic și trecea mai departe. Și nu făceai cunoștință.

Eu, când eram Tamara care nu locuia pe Pământ, mă plimbam singură-singurică prin parcul ăsta uriaș. Așa cum se plimbau pe-acolo și ceilalți oameni: bătrâni, adulți, adolescenți, copii. Așa cum se plimbau pisicile și câinii și lilieci și veverițele și așa mai departe. Unii

începeau să zboare sau să plutească prin spațiul dintre planete atunci când îi dureau picioarele de la mers.

Am mâncat vată de zahăr, ciocolată, caramelle și bastoane de zahăr până au început să mă doară dinții.

Am sărit în trambulină, m-am jucat în groapa de nisip, mi-am scuturat nisipul din pantofi, m-am dat în carusel și pe balansoar. Chiar și într-un *montagne russe*. Și într-un alt carusel cu tentacule de caracatiță. Am intrat într-o sală cu multe oglinzi strâmbe care te făceau să arăți ca un monstru. Am mers cu un trenuleț care cânta.

Până când m-am plictisit.

Atunci m-am uitat cu atenție la toboganul-Pământ care cobora spre piscina-Pământ. O idee mi-a încolțit în minte: *Acum e timpul să merg pe Pământ!* M-am îndreptat spre gura toboganului, m-am așezat și... o rază de soare m-a ars pe vârful nasului.

— Măi, măi, măi! Unde crezi tu că te duci, micuțo?

Vocea groasă care îmi vorbise era însuși Soarele. Soarele era o uriașă minge de foc cu mustață stufoasă. L-am privit cu un semn de întrebare.

— Cum te numești, micuța mea? m-a întrebat Soarele.

— Tamara, am răspuns.

— Nu ți-a spus nimeni, Tamara, că pe Pământ nu te poți duce singură?

— Păi nu, am răspuns, pentru că aici nu vorbește nimeni cu nimeni.

Soarele și-a scărpinat mustața puțin încurcat.

— Asta cam așa e, mda, nu știu ce să fac. Acum, lasă toboganul și du-te prin parc să-ți găsești parteneri de drum!

— Și cum fac să intru în vorbă cu ei?

— Habar n-am.

Soarele părea mai încurcat ca niciodată. Și rușinat. Chiar se ascunse puțin după un nor. M-am ridicat de pe tobogan și m-am întors în parc.

Într-o dimineață, mergeam cu mâinile în buzunare și loveam cu vârful pantofului pietricele care pluteau printre planete. Atunci am văzut o doamnă frumoasă. În minte, mi-a apărut pur și simplu cuvântul *mami*. Doamna frumoasă mergea grăbită printre planete cu o poșetă pe umăr. *Parcă se grăbește să ajungă la serviciu*, mi-am spus, *dar aici nimeni nu merge la serviciu*. M-am așezat în calea ei și i-am zis:

— Mami! Mami!

Doamna frumoasă a trecut mai departe. Purta pantofi cu toc și cred că este destul de greu să mergi cu pantofi cu toc printre planete.

Spre seară, am observat un domn. Domnul avea mustață și se plimba îngândurat cu mâinile în buzunare. Supărat? Trist? Plictisit? N-aș

putea spune, dar în minte mi-a apărut cuvântul *tati*. Domnul a intrat într-un restaurant între planetele Uranus și Neptun, s-a așezat la masă și a cerut un pahar de vin roșu.

Am fugit acolo, m-am așezat la masă în fața lui și am comandat un burger mare. Am luat o mușcătură și, după ce am înghițit, am spus:

— Tati! Tati!

Dar domnul cu mustață se uita la telefonul mobil și nu și-a ridicat privirea.

Fir-ar să fie! mi-am spus supărată. *Cu oamenii ăștia nu poți să intri în vorbă. Iar soarele ăsta fierbinte nu are nicio idee. Cred că îi fierbe creierul.*

Problema era că nici eu nu aveam nicio idee. În fiecare zi îi vedeam pe doamna frumoasă și pe domnul cu mustață. Doamna frumoasă mergea grăbită printre planete, cu pantofi cu toc și poșetă pe umăr. Domnul cu mustață călca cu pași mari de pe o planetă pe alta cu mâinile în buzunare.

M-am împrietenit totuși cu două pisici: Olivia și Dorothy. Eu le vorbeam, ele mieunau, eu le scărpinam după urechi. Ne plimbam împreună prin parc.

— Nu te poți duce pe pământ doar cu două pisici, mi-a spus într-o zi Soarele. Trebuie să fii însoțită de doi adulți. Asta-i regula!

Însă, din nou, Soarele nu avu nicio idee.

Într-o seară, stăteam la marginea toboganului și ne uitam înăuntru. Trebuia să fie tare lung, pentru că nu i se vedea capătul. *Nicio șansă să plecăm*, mă gândeam.

Atunci am văzut-o pe doamna frumoasă mergând grăbită printre planete, cu pantofi cu toc și poșetă pe umăr și pe domnul cu mustață călcând cu pași mari de pe o planetă pe alta cu mâinile în buzunare. Am făcut un calcul rapid și mi-am dat seama că se vor întâlni chiar în dreptul toboganului. *Asta-i șansa noastră!* mi-am spus. Am privit-o în ochi pe pisica Olivia. Am privit-o în ochi pe pisica Dorothy. Mi-am dat seama că au înțeles foarte bine.

Am așteptat la pândă.

Doamna frumoasă și domnul cu mustață s-au apropiat. Au ajuns în dreptul toboganului. Doamna frumoasă nu l-a observat pe domnul cu mustață. Domnul cu mustață nu a observat-o pe doamna frumoasă. Dar, când au trecut unul prin dreptul celuilalt, pisicile Olivia și Dorothy și-au înnodat cozile și s-au împletit printre picioarele lor. Apoi au strâns cozile ca pe un lat. Doamna frumoasă și domnul cu mustață au ridicat privirile surprinși și speriați, dar n-au apucat să spună nimic. S-au împiedicat, s-au dezechilibrat și au căzut direct în gura toboganului cu tot cu pisicile legate de picioare. Am sărit și eu imediat după ei.

— La revedere, domnule Soare!

Nici nu am mai auzit răspunsul. Mamă, ce călătorie a mai fost! Toboganul era cu adevărat uriaș și lung. Parcă ne înghițise un șarpe. Am văzut două fete care alunecau și ele.

— Bună, eu sunt Eva!

— Bună, eu sunt Sonia!

— Bună, eu sunt Tamara! am spus.

Era tare aglomerat în tobogan. A trebuit să mă țin bine de doamna frumoasă, de domnul cu mustață și de pisici ca să nu mă pierd. În jurul nostru, alunecau copii, adulți, adolescenți, bătrâni, căței, veverițe, lilieci, alte animale sălbatice... S-ar fi putut întâmpla orice dacă ne amestecam. Cum ar fi fost ca, atunci când ajungeam pe Pământ, tati să fie un motan, mami o pasăre, iar colegile mele de grădiniță niște veverițe.

Mai întâi, am coborât cu picioarele în față, ne-am lăsat pe spate, apoi ne-am răsucit, am ajuns cu capul și cu mâinile în față, pe burtă, apoi ne-am răsucit pe spate, dar tot cu capul în jos, ca lilieci, apoi din nou cu picioarele... Am țipat, am râs, am simțit un gol în burtă, mamă, ce viteză mare! Oare o să ajungem undeva sau o să mergem așa la nesfârșit?

Pleosc în piscina albastră care se cheamă ocean sau mare sau lac sau baltă cu apă de ploaie. Așa am ajuns pe Pământ. Ne-am udat bine și ne-am uscat.

Când am ajuns pe Pământ, doamna frumoasă m-a ridicat în brațe și a spus:

— Tamara! Tămăruța!

Domnul cu mustață m-a ridicat în brațe și a spus:

— Tamara! Tămăruța!

Pisicile Olivia și Dorothy și-au frecat cozile de genunchii lui mami și ai lui tati. Eva și Sonia au plecat cu părinții lor.

— Pa, ne vedem la grădiniță!

Eu sunt acum Tamara de pe Pământ. Ea e mami. El e tati. Ea e Sonia. Ea e Eva. Sonia și Eva sunt colegile mele de grădiniță și prietenele mele. Iar ele sunt pisicile mele, Olivia și Dorothy. Toți de pe Pământ.

Nimic mai simplu și mai normal, spune toată lumea. Pentru că nimeni nu-și mai amintește povestea asta. Nici măcar mami și tati. Pe pământ, oamenii sunt tare uituci. De fapt, mami și tati cred că ei s-au întâlnit mai întâi și abia apoi am apărut eu.

Dar eu îmi aduc bine aminte tot pentru că eu, Tamara, am o memorie foarte, foarte bună. Și nu uit nimic.

LIBRIS

We know
books

